Τὸ φύλλον λεπτὰ 20 καὶ στὸ Ἐξωτερικὸ 25. — (Ἔκδοσις : «Μὴ-με-λησμόνει»)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συστήσαν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησία . . . . δρ. 10.—	Ἐτησία . . φρ. χρ. 12.50
Ἑξάμηνος . . . » 5,50	Ἑξάμηνος . . » » 6,50
Τρίμηνος . . . » 3,—	Τρίμηνος . . » » 3,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 25

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἑδριανοῦ ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος | Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἀπριλίου 1918 | Ἔτος 40ὸν. — Ἀριθ. 21

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἀδειάζει γιὰ τελευταία φορὰ τὸ ρεβόλβερ του στὸ πρόσωπο ἑνὸς ναύτη, ποὺ ὥρμησε νὰ τὸν πιάσῃ ἀπὸ τὸν λαιμό, πηδᾷ στὸ διάζωμα κι' ἀπὸ κεῖ πέφτει στὴ θάλασσα.

Ἀρχίζει πάλι τὸ κολύμπι.

Μόλις ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ πλοῖο πέντε ὀργυιές, κι' ἡ σφαῖρες πέφτουν γύρω του σὰν χαλάζι.

Φαντασθῆτε τὴ συγκίνησι τοῦ Πέγκροφ, ὁπὸ τὸ νησάκι, τοῦ Κύρου Σμὶθ καὶ τῶν ἄλλων, ἀπὸ τὰ Καμίνια, ὅταν ἄκουσαν ἐκείνους τοὺς πυροβολισμούς !

Βγῆκαν ὅλοι, ὥρμησαν στὴν ἀκροθαλασσιὰ καί, μὲ τὰ τουφέκια στὸν ὦμο, σπάθηκαν ἕτοιμοι νὰ ποκρούσουν τὴν ἐπίθεσι. Γιατὶ γι' αὐτοὺς δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία : Οἱ πειραταὶ ἔπιασαν τὸν Ἄϋρτων νὰ τοὺς κατασκοπεύῃ, τὸν σκότωσαν καὶ τώρα θὰ ἑτοιμάζοντο νὰ πατήσουν στὸ σκοτάδι τὸ νησί.

Πέρασε ὡς μισὴ ὥρα.

Οἱ πυροβολισμοὶ εἶχαν παύσῃ, ἀλλὰ οὔτε ὁ Ἄϋρτων οὔτε ὁ Πέγκροφ δὲν φάνηκαν.

Οἱ κακοῦργοι εἶχαν βγῆ λοιπὸν στὸ νησάκι ; Κι' οἱ ἄποικοι ἔπρεπε νὰ τρέξουν πρὸς βοήθεια τῶν δυὸ συντρόφων ; Ἀλλὰ πῶς ; Ἡ θάλασσα, ἀνεβασμένη ἐκείνη τὴν ὥρα, ἔκανε τὸ κανάλι ἀδιάβατο. Ἡ πιρόγα δὲν ἦταν ἐκεῖ. Ὤ, τί ἀπερίγραπτη ἀγωνία !...

Ἐπιτέλους ! Τὰ μεσάνυκτα, μιὰ πιρόγα, μὲ δυὸ ἐπιβάτες, ἄραξε στὰ κρογιάλι. Ἦταν ὁ Ἄϋρτων ἐλαφρὰ πληγωμένος στὸν ὦμο, κι' ὁ Πέγκροφ σῶος κι' ἄβλαβής. Μὲ πόση χαρὰ τοὺς ἐδέχθηκαν οἱ φίλοι τους !

Τοὺς πῆραν καὶ πῆγαν ὅλοι στὰ Καμίνια. Ἐκεῖ ὁ Ἄϋρτων, τοὺς διηγήθηκε ὅσα εἶχε ἰδῆ καὶ ἀκούσῃ, χωρὶς νὰ κρύψῃ οὔτε τὸ σχέδιο ποὺ εἶχε κάμῃ γιὰ νὰ πάρῃ τὸ βρίκι στὸ ἀέρα.

Ἐθαύμασαν τὴν ἀφοσίωσί του καὶ τοῦ ἔσφιξαν τὸ χέρι θερμά. Ἀλλὰ ἡ κατάστασις ἦταν πολὺ σοβαρὴ καὶ μόνον αὐτὴ ἔπρεπε νὰ συλλογισθοῦν. Οἱ πειραταὶ ἤξεραν ὅτι ἡ Λίγκολν εἶχε κατοίκους. Δὲν θάγβαιναν παρὰ πολυάριθμοι κι' ὁπλισμένοι καλά. Καὶ δὲν θὰ ἐσέβοντο τίποτε. Ἂν οἱ ἄποικοι ἔπεφταν στὰ χέρια τους, δὲν θὰ εἶχαν βέβαια νὰ περιμένουν οἶκτο.

— Ἔμπρός ! εἶπε ὁ μηχανικός. Ἂς γυρίσουμε στὸ σπίτι μας κι' ὅ,τι θέλει ὁ Θεός, θὰ γίνῃ !

— Θὰ τὸ ὑπερασπισθοῦμε κι' ὰς πεθάνουμε ! ἐπρόσθεσε ὁ ρεπόρτερ.

— Κύριε Σμὶθ, ρώτησε ὁ Πέγκροφ, ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ νικήσουμε;

— Ναί, Πέγκροφ.

— Χμ !...ἔξη ἐναντίον πενῆντα !...

— Ναί; ἔξη...Πρέπει ὅμως νὰ λογαριάσουμε καὶ κάποιον ἄλλο...

— Ποιόν ;

Ὁ Κύρος Σμὶθ δὲν ἀποκρίθηκε, ἀλλὰ ἔδειξε μὲ τὸ χέρι τὸν οὐρανό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ὁμίχλη.—Τὰ μέτρα τοῦ μηχανικοῦ.—Τρεῖς ὅμιλοι.— Ἄϋρτων καὶ Πέγκροφ. — Ἡ πρώτη βάρκα.—Ἄλλες δυό.—Στὸ νησάκι —Ἕξη κατάδικοι στὴν ξηρά.—Τὸ βρίκι σηκώνει τὴν ἄγκυρα.—Ἡ κανονιὲς τοῦ

«Ὁ κρότος τῶν σφαιρῶν ποὺ κτυποῦσαν τοὺς βράχους...»

«Γοργοῦ». — Ἀπελπιστικὴ θέσις. — Ἀπρόοπτη λύσις.

Ἡ νύκτα πέρασε χωρὶς ἐπεισόδιο. Οἱ ἄποικοι εἶχαν μείνῃ ἄγρυπνοι στὰ Καμίνια. Οἱ πειραταὶ ὅμως δὲν εἶχαν κάμῃ καμμιὰ ἀπόπειρα ἀποβάσεως. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔπεσαν ἡ τελευταῖες τουφεκιὲς κατὰ τοῦ Ἄϋρτων, κανένας πυροβολισμός, κανένας κρότος δὲν ἀκούσθηκε ἀπὸ τὴ θάλασσα. Θὰ μποροῦσε μάλιστα νὰ πιστέψῃ κανείς, ὅτι τὸ βρίκι εἶχε σηκώσῃ τὴν ἄγκυρα κι' εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸ νησί ἐκεῖνο. Καθόλου ἀπίθανο, τωόντι, νὰ φοβήθηκε ὁ Μπόμπ Χάρβεϋ καὶ νὰ τῶσκασε.

Ἀλλὰ δὲν συνέβη αὐτό. Κι' ὅταν ἄρχισε νὰ ξημερώνῃ, οἱ ἄποικοι μπόρεσαν νὰ διακρίνουν μέσα στὴν πρωϊνὴ ὁμίχλη, ἕνα ὄγκο σκοτεινό. Ἦταν ὁ Γ ο ρ γ ό ς.

— Ἰδού, φίλοι μου, εἶπε τότε ὁ μηχανικός, τί μέτρα μοῦ φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ πάρουμε πρὶν σηκωθῆ αὐτὴ ἡ ὁμίχλη. Μᾶς κρύβει ἀπὸ τὰ μάτια τῶν πειρατῶν, ὥστε μποροῦμε νὰ κάμουμε ὅ,τι θέλουμε χωρὶς νὰ κινήσουμε τὴν προσοχή τους. Καὶ πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ τοὺς κάμουμε νὰ πιστεύσουν, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ εἶνε πολλοὶ κι' ἑπομένως ἱκανοὶ νὰ τοὺς ἀντισταθοῦν. Σᾶς προτείνω λοιπὸν νὰ διαιρεθοῦμε σὲ τρεῖς ὁμίλους, καὶ ὁ πρῶτος νὰ σταθῆ ἐδῶ στὰ Καμίνια, ὁ δεύτερος νὰ πάῃ στὸ στόμιο τῆς Εὐχαριστίας κι' ὁ τρίτος στὸ νησάκι, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐμποδίσῃ, ἢ τοὐλάχιστο νὰ ἐπιβραδύνῃ, κάθε ἀπόπειρα ἀποβάσεως. Ἔχουμε δυὸ καραμπίνες καὶ τέσσερα τουφέκια. Μποροῦμε λοιπὸν νὰ ὁπλισθοῦμε ὅλοι. Ὅσο γιὰ πολεμοφόδια, εὐτυχῶς ἔχουμε ἄφθονα. Τὰ τουφέκια, καὶ τὰ κανόνια ἀκόμη τῶν πειρατῶν, δὲν πρέπει νὰ τὰ φοβηθοῦμε. Τί μποροῦν νὰ κάμουν ἐναντίον αὐτῶν τῶν βράχων ; Κ' ἐπειδὴ δὲν θὰ πυροβολήσουμε ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ, οἱ πειραταὶ δὲν θὰ ὀκεφθοῦν ἴσως νὰ στείλουν ὀβίδες ἐκεῖ ὅπου θὰ μποροῦσαν νὰ μᾶς κάμουν ζημιὲς ἀνεπανόρθωτες. Ὁ μόνος φόβος εἶνε μήπως ἀναγκασθοῦμε νὰ βγοῦμε στὰ χέρια, ἀφοῦ οἱ ἐχθροὶ εἶνε περισσότεροι. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἀντιταχθοῦμε σὲ κάθε τους ἀπόβασι, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ φανερωθοῦμε. Λοιπόν, ἂς μὴ λυπηθοῦμε σφαῖρες καὶ μπαρούτη. Ἂς ρίχνουμε συχνὰ κι' ἂς σημαδεύουμε καλά. Καθένας μας ἔχει νὰ σκοτώσῃ ἀπὸ ἑκατὸ ὡς δέκα ἐχθρούς· καὶ πρέπει νὰ τοὺς σκοτώσῃ !

Ὁ Κύρος Σμὶθ τὰ εἶπε αὐτὰ μὲ τόση γαλήνη, μὲ τόση ἀταραξία, ποὺ θάλεγε ὅτι τοὺς μιλοῦσε γιὰ καμμιὰ ἐργασία ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κάμουν, καὶ ὄχι ὅτι ὀργάνωνε μιὰ μάχη,ἕναν πόλεμο. Οἱ σύντροφοί του ἐπιδοκίμασαν τὰ μέτρα ποὺ ἐπρότεινε, χωρὶς νὰ προφέρουν μάλιστα οὔτε λέξι. Δὲν ἔμενε τώρα πιὰ παρὰ νὰ πάρῃ καθένας τὴ θέσι του, προτοῦ νὰ διαλυθῆ ἐντελῶς ἡ ὁμίχλη.

Ὁ Νάβ κι' ὁ Πέγκροφ ἔτρεξαν ἀμέσως

στὸ Γρανίτινο Παλάτι κι' ἔφεραν τἀναγκαῖα πολεμοφόδια. Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ κι' ὁ Ἄϋρτων, ἐξαίρετοι σκοπευταὶ καὶ οἱ δύο, ἐπῆραν τῆς δυὸ καραμπίνες, ποῦ ἔρριχναν 'ς ἀπόστασι ἑνὸς σχεδὸν μιλλίου. Οἱ ἄλλοι τέσσερες μοιράσθηκαν τὰ τέσσερα τουφέκια.

Ὁ Κύρος Σμὶθ κι' ὁ Χάμπερτ ἔμειναν στὰ Καμίνια κι' ἐπέβλεπαν ἔτσι τὴν ἀκρογιαλιά, κάτω ἀπ' τὸ Γρανίτινο Παλάτι, σὲ ἀρκετὰ μεγάλη ἀκτίνα.

Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ κι' ὁ Νὰβ κρύφθηκαν στοὺς βράχους, κοντὰ στὸ στόμιο τῆς Εὐχαριστίας, ποῦ τὸ γεφύρι της, καθὼς κι' ὅλα τἄλλα γεφυράκια, εἶχαν σηκωθῆ. Ἀπὸ κεῖ θὰ ἐμπόδιζαν κάθε πέρασμα βάρκας κι' ἀκόμη κάθε ἀπόβασι στὴν ἀντίθετη ὄχθη.

Ὅσο γιὰ τὸν Ἄϋρτων καὶ τὸν Πέγκροφ, αὐτοὶ ἐσπρωξαν στὸ νερὸ τὴν πιρόγα κι' ἑτοιμάσθηκαν νὰ περάσουν τὸ κανάλι γιὰ νὰ πιάσουν δυὸ χωριστὲς θέσεις στὸ νησάκι. Ἔτσι ἡ τουφεκιές, πέφτωντας ἀπὸ τέσσερα διάφορα σημεῖα, θἄκαναν τοὺς ἐπιδρομεῖς νὰ νομίσουν, ὅτι τὸ νησὶ εἶχε πολλοὺς ὑπερασπιστάς.

Σὲ περίπτωσι ποῦ θὰ ἐγίνετο καμμιὰ ἀπόβασις, χωρὶς νὰ μπορέσουν νὰ τὴν ἐμποδίσουν, ὁ Ἄϋρτων κι' ὁ Πέγκροφ θὰ ξαναγύριζαν μὲ τὴν πιρόγα στἀκρογιάλι καὶ θὰ πήγαιναν στὸ πιὸ ἀδύνατο μέρος.

Πρὶν ἀποχωρισθοῦν, οἱ ἄποικοι ἔσφιξαν τὰ χέρια γιὰ τελευταία φορά. Κι' ὁ Πέγκροφ μὲ μεγάλο κόπο ἐκράτησε τὴ συγκίνησί του, τὴ στιγμὴ ποῦ ἐφίλησε τὸ «παιδί του», τὸν Χάμπερτ...

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες στιγμές, μοιρασμένοι καθὼς εἴπαμε, κρύφθηκαν πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους. Καὶ ὕστερ' ἀπὸ πέντε λεπτά, ὁ Ἄϋρτων κι' ὁ Πέγκροφ, ἀφοῦ πέρασαν τὸ κανάλι, βγῆκαν στὸ νησάκι.

Κανένας δὲν θὰ τοὺς εἶδε, γιατὶ κι' αὐτοὶ μόλις ἐχώριζαν ἀκόμα τὸ βρίκι μέσα στὴν ὁμίχλη.

Ἡ ὥρα ἦταν ἑξήμισυ. Σὲ λίγο ἡ ὁμίχλη ἄρχισε νὰ διαλύεται στὰ ψηλότερα ἀτμοσφαιρικὰ στρώματα καὶ νὰ προβάλλουν ἡ κορυφὲς τῶν κατάρτιῶν τοῦ βρικιοῦ. Λίγο ἀργότερα φύσησε ἄνεμος, ποῦ ἐσάρωσε καὶ τὰ τελευταῖα λείψανα τῶν ἀτμῶν.

Ὁ «Γοργὸς» φάγηκε τότε ὁλάκαιρος, ἀράγμενος μὲ δυὸ ἄγκυρες, μὲ τὴν πρῶρα κατὰ τὸ βοριᾶ καὶ μὲ τὸ πλευρὸ κατὰ τὸ νησί. Ὅπως εἶχε λογαριάσει κι' ὁ μηχανικός, δὲν ἀπεῖχε περισσότερο ἀπὸ ἕνα μίλλι καὶ τέταρτο.

Στὴν κεραία του ἐκυμάτιζε ἀκόμα ἡ ἀπαισία, μαύρη σημαία.

Μὲ τὸ κιάλι του, ὁ μηχανικὸς μπόρεσε νὰ διακρίνῃ καὶ τὰ τέσσερα κανόνια, ποῦ ἀποτελοῦσαν τὸ πυροβολικὸ τοῦ βρικιοῦ, γυρισμένα κατὰ τὸ νησί, ἕτοιμα νὰ βροντήσουν στὸ πρῶτο σύνθημα.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΜΑΤΑΙΟΣ ΚΟΠΟΣ

Σκάβει καὶ ξοδεύει χρῆμα,
Χρῆμα, κόπους καὶ καιρό,
Στὸ ἀκρογιαλινό του χτῆμα
Γιὰ νὰ βρῇ γλυκὸ νερό,
Πρᾶμα δύσκολο, θαρρῶ.

Καὶ στὸ τέλος τέλος—κρῖμα!—
Σὲ βυθὸ σκοταδερό,
Κῦμα βρίσκει, πικρὸ κῦμα,
Λύσσα θάλασσ' ἀρμυρό,
Καὶ...τὸ ξανακλεῖ, θαρρῶ!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀγαπητοί μου

ΗΜΕΡΩΝΕΙ ἡμέρα χαρᾶς. Πάσχα, Κυρίου Πάσχα! Ἡ Διάπλασις ὁμως ἔχει στὴν καρδιά της λύπη.

Γιατὶ δὲν μπορεῖ ἡ καϊμένη νὰ τὸ γιορτάσῃ φέτος, παρὰ μὲ τὸ μισὸ αὐτὸ φύλλο, τὸ κουτσουρεμένο... Καὶ συλλογίζεται, ὅτι γιὰ κάμποσο καιρὸ ἀκόμη, τέτοιες «μισερὲς» ἐπισκέψεις θὰ κάνῃ στοὺς ἀγαπημένους της φίλους... Ἡ ἀγάπη τους, ἡ μεγάλη τους ἀγάπη, μόνον αὐτὸ τὸ κακὸ δὲν μπόρεσε νὰ ἐμποδίσῃ. Φυσικά· ὅταν δὲν ὑπάρχει πιὰ χαρτί, ποιὸ θεῦμ' ἀγάπης θἄκανε ὥστε νὰ ὑπάρξῃ;..Κι' ἕνα ἑκατομμύριο νὰ πρόσφεραν τὰ παιδιὰ τῆς «Διαπλάσεως» γιὰ τὴν ἐπάρκειά της, τί θὰ ἐχορησίμευε, τὴ στιγμὴ ποῦ ἡ ἀποθῆκες τοῦ χαρτιοῦ εἶνε ἀδειανές;

Ἀλλ' ἂς ἐλπίσουμε, ὅτι τὸ χαρτὶ ποῦ περιμένεται θἄλθῃ, πρὶν τελειώσῃ καὶ τὸ λίγο ποῦ μᾶς ἔχουν φυλαγμένο. Ἂς ἐλπίσουμε ἀκόμα,—ἂν καὶ γι' αὐτὸ μποροῦμε νἄμαστε βέβαιοι,—ὅτι ἡ ἀγάπη τῶν φίλων μας δὲν θὰ λιγοψυχήσῃ, ἐπειδὴ γιὰ κάμποσο καιρὸ δὲν θἄχουμε τόπο νὰ τοὺς λέμε πολλά. Μήπως καὶ τὰ λίγα, στὴν ἀνάγκη, δὲν εἶνε τὸ ἴδιο; Ἡ Διάπλασις, ὅπως σᾶς τἄπε καὶ προχθές, εἶνε μιὰ ἰδέα. Καὶ τὴν ἰδέα τῆς Διαπλάσεως τὴν ἀντιπροσωπεύουν κι' ἡ τέσσερες σελίδες, ὅπως κι' ἡ ὀκτώ, ἡ δώδεκα, ἡ δεκάξη. Καὶ μονόφυλλη ἂν τὴν ἀνάγκαζαν ἡ περιστάσεις νὰ βγῇ, καὶ 'ς ἕνα κομματάκι χαρτὶ νὰ τυπώνῃ δυὸ λόγια, πάντα ἡ Διάπλασις θἄταν!

Μερικοί, τὸ ξέρω, λογαριάζουν καὶ τὸ ποσό, τὸν ὄγκο, τὸ χαρτί. Εἶνε μάλιστα κι' ἄλλοι, ποῦ τὰ λογαριάζουν περισσότερο. Αὐτοὶ ἔξαφνα θὰ προτιμοῦσαν νἀγοράζουν ἕνα περιοδικὸ μὲ δεκάξη σελίδες, ποῦ δὲν θἄλεγαν τίποτα, ἀπὸ ἕνα ἄλλο μὲ ὀκτώ, ποῦ θἄταν ὅμως περιοδικό. Ἀλλὰ ἡ Διάπλασις κολακεύεται νὰ πιστεύῃ, πῶς δὲν ἔχει φίλους, ἱκανοὺς νἀγοράζουν, ἀντὶ περιοδικοῦ, χαρτὶ γιὰ τύλιγμα! Οἱ φίλοι της τὴν ἀγαποῦν γιὰ τὴν ἰδέα, γιὰ τὴν ψυχή της, γιὰ τὴν ἰδέα της. Γι' αὐτό, μπορεῖ ἡ Διάπλασις νὰ μικραίνῃ, ὄχι ὅμως κι' ἡ ἀγάπη τῶν φίλων της. Ἀπεναντίας, ἡ ἀγάπη τῶν φίλων της μεγαλώνει, ὅταν τὴν βλέπουν μικρὴ χωρὶς τὴ θέλησί της, στενοχωρημένη, φτωχή. Ὅπως ἂν ἔβλεπαν τὴν ἰδια τους τὴν μητέρα, σὲ μιὰν ἀνάγκη, νὰ μὴ μπορῇ νὰ ντυθῇ καλὰ καὶ νὰ παρουσιασθῇ στὸν κόσμο μὲ τὰ λοῦσά της. Θὰ τὴν ἀγαποῦσαν λιγώτερο γι' αὐτό; Ἀπεναντίας!

Τὸ βέβαιο εἶνε, ὅτι τώρα, περισσότερο παρὰ ποτέ, ἡ Διάπλασις ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ὁλόθερμή σας ἀγάπη. Τὸ μισό, τὸ κουτσουρεμένο αὐτὸ φύλλο κοστίζει ἀκριβότερα κι' ἀπὸ τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα δεκαεξαέλιδα, μὲ τὸ καλὸ χαρτὶ καὶ τὸ πλῆθος τῶν εἰκόνων, ποῦ ἔβγαζε, στοὺς καιροὺς τῆς εὐτυχίας, μὲ τὴς «Κυριακές»...

Κι' ἄλλοτε ἡ Διάπλασις ἀναγκάσθηκε νὰ γίνῃ τετρασέλιδη. Χαρτὶ τότε ὑπῆρχε, δὲν ὑπῆρχαν ὅμως ἐργάτες στὰ τυπογραφεῖα. Ἡ γενικὴ ἐπιστράτευσις εἶχε πάρει τοὺς περισσότερους, ἔπειτα εἶχε γίνει καὶ μιὰ ἀπεργία. Ἔτσι, γι' ἀρκετὸν καιρό, ἡ Διάπλασις δὲν μποροῦσε νὰ τυπώνῃ παρὰ τέσσερες σελίδες. Ἀλλὰ ὅπως καὶ τότε, θυμοῦμαι, οὔτε ἕνας της συνδρομητής, οὔτε ἕνας της ἀγοραστὴς δὲν τὴν ἄφισε γιὰ τὴν ἀναγκαστική της ἐλάττωσι, ἔτσι θὰ συμβῇ καὶ τώρα: Ἡ ἀγάπη τῶν φίλων μας θὰ περάσῃ κι' αὐτὴ τὴ δοκιμασία. Κι' ἡ Διάπλασις θὰ ζήσῃ ὡς τὸν καιρὸ ποῦ θἄλθῃ πάλι χαρτὶ καὶ θὰ μπορέσῃ νἀναπληρώσῃ.

Τί νὰ γίνῃ, ἀγαπητοί μου! Μήπως ὅλα μας τώρα δὲν εἶν' ἐλαττωμένα; Ἡ ἐφημερίδες δὲν βγαίνουν ὅλες μισές; Τὸ ψωμὶ δὲν τὸ παίρνουμε μετρημένο; Δὲν τρώμε λιγώτερο φαΐ ἀπ' ὅ,τι τρώγαμε; Καὶ τὸ πασχαλινό μας τραπέζι ἀκόμα, αὔριο, δὲν θὰ διαφέρῃ ἀπὸ τὰ τραπέζια ἄλλων καιρῶν; Ἔτσι θὰ διαβάζετε καὶ λιγώτερη «Διάπλασι» ἀπὸ ἄλλοτε. Μπόρα εἶνε καὶ θὰ περάσῃ!

Καλὸ Πάσχα λοιπόν, μὲ ὑγεία, ποῦ εἶνε τὸ κυριώτερο,—κι' ὅλα τἄλλα θὰ διορθωθοῦν.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ

Ἀφοῦ ἀνέρηκα ἐν' ἀρκετὰ ἀπότομο ἀνήφορο, εὑρέθηκα σ' ἕνα μικρὸ δρυόπεδο. Ἐκεῖ αἰσθάνθηκα τὴν ἀνάγκη νἀναπαυθῶ λιγάκι. Κοντὰ στὸ δρόμο ἦταν μιὰ θεόρατη ἐλιὰ καὶ στὴ ρίζα της κάποιο χέρι εὐσπλαγχνικὸ εἶχε φτιάσῃ μὲ πλακουδὲς πέτρες ἕνα κάθισμα. Ὅποιος ἔχει πιῇ νερὸ κρύο δι'ψασμένος πολύ, ὅποιος ἔχει φάῃ ἕνα κομμάτι ξερὸ ψωμὶ πεινασμένος πολύ, ἐκεῖνος μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί εὐχαρίστησι αἰσθάνθηκα, ὅταν κάθησα στὸν ἴσκιο τῆς ἐλιᾶς.

Πάρα πέρα, σ' ἕνα χωράφι γειτονικό, μιὰ γυναῖκα ὠργωνε

«Μέσα, Ἀράπη! Ἴσια, Κανέλλω!» φώναζε στὰ βώδια της καὶ κάπου-κάπου τὰ κεντοῦσε μαλακὰ μὲ τὸ βουκέντρι. Ὁ Ἀράπης καὶ ἡ Κανέλλω ζωρίζονταν περισσότερο, ἔτριζεν ὁ ζυγὸς καὶ τὸ ὑνὶ ἔσχιζε σιγὰ-σιγὰ τὴ γῆ, γιὰ νὰ δεχτῇ τὸ σπόρο στὰ σπλάγχνα της.

Πίσω ἀπὸ τὴ γυναῖκα, στὴς αὐλακιές, καρακάξες ἐσκάλιζαν μὲ τὰ ψύχια τους τὰ φρέσκα χώματα κι' ἔτρωγαν τὰ σκουλήκια, ποῦ ξεσκέπαζε τἄλέτρι.

Στὸ χέρσο μέρος, τρία παιδάκια ἔπαιζαν μ' ἕνα σκυλάκι. Προσπαθοῦσαν μὲ κάτι σπάγγους νὰ τὸ ζέψουν σ' ἕνα ξύλο γιὰ νὰ ὀργώσουν. Ἐκεῖνο ὅμως, μόλις εἶδε ξένον ἄνθρωπο νὰ πλησιάζῃ, ἀφῆκε τὸ ἀλέτρι του καὶ ἦρθε νὰ μὲ φάῃ!

Στὴ διπλανὴ ἐλιά, σὲ μιὰ κούγια κρεμαστή, κοιμᾶται τὸ μωρό.

Μοῦ ἄρεσε αὐτὴ ἡ οἰκογενειακὴ σκηνὴ καὶ ἤθελα νὰ πιάσω κουβέντα.

«Μήπως ἔχεις λίγο νερό, κυρά μου, νὰ μοῦ δώσῃς;»

«Μετὰ χαρᾶς, ξένε μου.»

Ἀφῆκε τὸ ἀλέτρι της καρφωμένο στὴ γῆ. Ὁ Ἀράπης καὶ ἡ Κανέλλω στάθηκαν νὰ ξαγασάγουν. Μ' ἕνα παστρικὸ πήλινο λαῆνι μοῦ ἔφερε δροσερὸ νερό.

«Μὴν πειγῆς, χριστιανέ μου;» μοῦ εἶπε.

«Ὄχι, κυρά μου, σ' εὐχαριστῶ. Ἀλλὰ γιατὶ ὀργώνεις σύ; Ποῦ εἶνε ὁ ἄντρας σου;»

«Στὴν Ἀμέρικα, ξένε μου, στὴν Ἀμέρικα. Ἔχει ἑνάμισυ χρόνο ἐκεῖ.»

Καὶ ὁ νοῦς μου πῆγε μακρυά, πολὺ μακρυά, σὲ ξένους ἀνθρώπους. Ἐκεῖ, σὲ κανὰ ἀρχοστάσιο ἢ σὲ καμμιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμή, κάποιος πατέρας κρατεῖ τὴ λαβίδα μηχανῆς ἢ χτυπᾷ μὲ τὸν κασμὰ τὴ σκληρὴ γῆ καὶ ὁ νοῦς του εἶνε πάντα στὴ γυναῖκά του, στὰ παιδιά του, στὸν Ἀράπη, στὴν Κανέλλω...

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ Πράκτορες νὰ ἐξοφλοῦν τακτικὰ τοὺς λογαρισμοὺς των καὶ νὰ δηλώνουν πόσα φύλλα θέλουν, διότι δὲν περισσεύει χαρτὶ διὰ παραπανήσια ἀντίτυπα.

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

[ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο'ΚΕΥΕΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.' (Συνέχεια)

Τὰ παιδιὰ ἐξακολούθησαν νἀναβαίνουν τὸ βουνό. Ἔφθασαν στὴν κορυφὴ λαχανισμένοι ἀπὸ τὸν κόπο. Ἀλλὰ τους ἀποζημίωσε τὸ λαμπρὸ θέαμα ποῦ παρουσιάσθηκε ἀπὸ κεῖ στὰ γοητευμένα τους μάτια.

Ξεκουράσθηκαν λίγο καὶ πῆραν τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ βουνοῦ. Τότε βρέθηκαν στὴν εἴσοδο ἑνὸς πυκνοῦ δάσους ἀπὸ γιγάντια ἔλατα,—τοῦ ἴδιου ἐκείνου δάσους, ὅπου ὁ Παῦλος εἶχε εἰσχωρήσῃ τολμηρὰ τὴν ἀξέχαστη ἡμέρα ποῦ τὸν ἔπιασε ὁ Βλάσκος.

Ἡ ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου διαπερνοῦσαν μὲ δυσκολία τοὺς χοντροὺς καὶ φουντωτοὺς ἐκείνους κλώνους, ποῦ διασταυρώνοντο κι' ἐσχημάτιζαν θόλους. Κ' ἐνῷ ἀπέξω ἔλαμπε τὸ ζωηρότερο φῶς, μέσα στὸ δάσος ἦταν ἡμίφως σὰν τοῦ δειλινοῦ. Ἡ ἀντίθεσις αὐτὴ ἦταν πολὺ κτυπητὴ κι' ὁ Δάγκλας εἶπε κρυφὰ στὸν ἀδελφό του:

— Δὲν ἔχει ἄδικο ὁ καϊμένος ὁ Παῦλος, ποῦ πιστεύει τὰ παραμύθια καὶ τὰ ξωτικὰ τῶν δασῶν. Κι' ἐγώ, ἂν ζοῦσα πολὺν καιρὸ ἐδῶ-μέσα, σὰν κι' αὐτόν, στὸ τέλος θὰ τὰ πίστευα ὅλα. Ἄκου, ἄκου, τί παράξενους ἤχους ἔχει τὸ δάσος! Πότε ἀνηγοῦν σὰν οὐρλιάσματα καὶ πότε σὰν βογγητά!

— Ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε ὁ Δόναλδ· ἐδῶ μέσα μπορεῖ κανεὶς καὶ... νὰ φοβηθῇ. Καὶ ὅμως εἶμαι κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἐκδρομή μας! Τί καλὰ ποῦ ὁ Βλάσκος εἶνε τώρα στὴ φυλακή! Ἀλλοιώτικα δὲν θὰ τολμοῦσαμε νὰ ἔλθουμε ὡς ἐδῶ. Ὁ θεῖος τουλάχιστο δὲν θὰ μᾶς ἄφινε ποτέ.

Οἱ νεαροὶ ἄγγλοι, βλέπετε, δὲν ἤξεραν ἀκόμη ὅτι ὁ Βλάσκος εἶχε ξαναβρῇ τὴν ἐλευθερία του. Τὸν ἐνόμιζαν κλεισμένο καλὰ στὴς φυλακὲς τοῦ Πῶ.

Ἐξακολούθησαν νὰ περπατοῦν μέσα στὸ δάσος, ἀπολαμβάνοντες τὴς δροσιές του, τὴς ἁρμονίες του, ἀκόμα καὶ τὸν ἀόριστο, τὸν ἀκατανίκητο ἐκεῖνο φόβο ποῦ τοὺς προξενοῦσε.

Ξεχάσθηκαν νὰ τριγυρίζουν ἔτσι κάτω ἀπ' τὰ πυκνὰ δένδρα, ὅταν ἄξαφνα ὁ Δάγκλας, κουρασμένος λιγάκι, σταμάτησε καὶ κύτταξε τὸ ρολόϊ του.

—Πώ, πώ! ἐφώναξε. Μία καὶ τέταρτο! Καιρὸς εἶνε νὰ σταθοῦμε λιγάκι καὶ νὰ προγευματίσουμε. Ἐγὼ τουλάχιστο ἔχω μιὰ πεῖνα! Ἐσεῖς;

Ὁ Δόναλδ κι' ὁ Παῦλος δὲν ἐδιστολεύθηκαν νὰ ὁμολογήσουν, ὅτι κι' αὐτοὶ πεινοῦσαν πρὸ πολλοῦ.

«*Ὁ ὕπνος τοῦ χειμωνοῦ*»

Τὰ τρία παιδιὰ ἐκάθησαν στὸ πυκνὸ κ' εὐωδιασμένο χαλί, ποῦ ἐσχημάτιζαν ἡ βελόνες τῶν πεύκων, ἔβγαλαν τὰ φαγιά, ποῦ εἶχαν πάρῃ μαζί τους καὶ τὴν ἐτήλωσαν καλά.

Ἡ σκοτεινιὰ ποῦ βασίλευε στὸ δάσος, τοὺς ἐμπόδισε νὰ παρατηρήσουν, ὅτι ὁ οὐρανὸς εἶχε σκεπασθῇ ἀπὸ σύννεφα. Ἐνόμιζαν δηλαδή, ὅτι ὁ ἥλιος ἐξακολουθοῦσε νὰ λάμπῃ, ἀλλὰ ὅτι τὸ φῶς του δὲν μποροῦσε νὰ διαπεράσῃ τοὺς θόλους τοῦ δάσους.

Ἐπαπλωμένοι τώρα, ἐχώνευαν ἡδονικά, ὅταν ἄξαφνα, ὁ Δόναλδ ἐφώναξε ἔκπληκτος:

— Μπᾶ!...μιὰ νιφάδα!...

— Νιφάδα; ἔκαμε ὁ Δάγκλας. Ἀλήθεια!...νὰ κι' ἄλλη!...νὰ κι' ἄλλες!...Χιονίζει!...Ἄσχημο αὐτό, γιατὶ μόλις προφθάνουμε νὰ γυρίσουμε πρὶν νυκτώσῃ...Πρέπει νὰ βγοῦμε ἀμέσως ἀπὸ τὸ δάσος καὶ νὰ κυττάξουμε τὸν καιρό. Παῦλε, ἐμπρός! ὁδήγησέ μας νὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ-μέσα τὸ γρηγορώτερο. Ἐσὺ ξέρεις τὸν πιὸ σύντομο δρόμο.

Ἀμ δὲν ἤξερε ὁ Παῦλος;..Προτήτερα, βυθισμένος στὴν ὁμιλία, εἶχε ξεχάσῃ νὰ σημαδέψῃ τὸ δρόμο. Καὶ τώρα, ὅσο κι' ἂν κύτταζε γύρω του, ἦταν ἀδύνατο νὰ βρῇ πιὰ διεύθυνσι ἔπρεπε νὰ πάρουν, γιὰ νὰ βγοῦν.

Δὲν θέλησε ὅμως νὰ τὸμολογήσῃ.

— Ἀπὸ δῶ! εἶπε θαρρετά, δείχνων στὴν τύχη ἕνα ἀδενδρο μέρος.

Κι' οἱ ἀδελφοὶ Γκρέϋ, χωρὶς νὰ ὑποπτευθοῦν τὸ πάθημα τοῦ Παύλου, τὸν ἀκολούθησαν μ' ἐμπιστοσύνη.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ μικρὸ ἐκεῖνο πλάτωμα, ὁ Παῦλος τοὺς ἔδειξε πάλι μὰ διεύθυνσι στὴν τύχη. Περιπλανήθηκαν ἔτσι κάμποση ὥρα, ἐπὶ τέλους ὅμως βρέθηκαν στὴν ἄκρη τοῦ δάσους. Ὁ ὁδηγὸς εἶχε τύχη!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνοδεύων τὴν λύσιν μὲ 10 λεπτά, θὰ λάβῃ ἁπλῶς μέρος εἰς τὴν Κληρωσιν. Ἐὰν θέλῃ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸνομά του εἰς τοὺς Λύτας, πρέπει νὰ ἐσωκλείσῃ λεπτὰ 26 εἰς γραμματόσημον.)

α'.) **Παίγνιον**

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψωφιδέως

ΝΕΙ	ΔΟΣ	Ο	ΖΑΜ	ΝΕΙ
ΓΗΣ	ΓΗΡ	ΒΕ	ΓΑΓ	ΖΗΣ

Τέσσαρες ποταμοὶ τῆς Ἀφρικῆς.

β'.) **Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς**

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Α. Ι. Σμαραούνη

Fs - bn - c - q - t - fs

Λύσεις τοῦ 18ου φύλλου

α.) Ἄρκτος, ἰκτίς, ρέννος, τάρανδος. —β'.) Κηφὲ (Μαρ(ΚΑ, ΦΕρε...)—γ'.) Nouveau roi, nouvelle loi.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀπὸ τὸν λόφο, ποῦ φαίνονται μακριὰ οἱ στρατῶνες τῆς πόλεως, τὸ *Χρυσορρόδινο Συννεφάκι* φωνάζει:

— Μπαμπᾶ, νὰ κι' οἱ στρατιῶτες.

Ὁ μπαμπᾶς, γιὰ νὰ τὸ κοροϊδέψῃ:

— Ἐγὼ βλέπω καὶ τὰ καζάνια.

Καὶ τὸ *Χρυσορρόδινο Συννεφάκι*.

— Κι' ἐγὼ βλέπω καὶ τὰ φασόλια ποῦ βράζουν μέσα!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φτωχὸ Χαμομηλάκι

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἐπέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1—2529 καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς 50 κατὰ σειράν, κερδίζοντες τὰ γνωστὰ Δῶρα, ὅπως καὶ κατὰ τὴν προηγουμένην:

1385, 726, 103, 1486, 461, 2214, 990, 1932, 298, 655, 1668, 761, 1252, 891, 761, 1457, 539, 1074, 2353, 1213, 192, 2497, 484, 1563, 597, 2045, 385, 1055, 971, 1819, 39, 1120, 814, 2098, 732, 263, 1362, 687, 2406, 410, 1607, 825, 2501, 356, 1406, 146, 216, 1988, 514, 1871.

Τὰ Δῶρα θὰ σταλοῦν μὲ τὸ προσεχές.

Ἡ Γ' ΚΛΗΡΩΣΙΣ θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰουλίου, ὑπὸ τοὺς ἰδίους γνωστοὺς ὅρους.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Συνέχ. Εἰσφορῶν (Ἀρ. 436-445):

Καλλ. Γ. Κελλιγέρη, Χανία δρχ.	1.—
Ἑλλὰς τ. Ὀνείρων, Ζάκυνθος »	6.—
Δέσπω Π. Ρομπότη, Ἀλεξάνδρεια »	10.—
Εἰρ. Θ. Σαμίου, Ἀλεξάνδρεια »	1.25
Δεσπ. Ν. Ἀθανασίου, » »	1.25
Θάλεια καὶ Δόλα Γρυμοπούλου, Ἀθῆναι. Ἐκ λαχείου ἑνὸς ἐργοχείρου των (εἰς συστάσει τῆς Ἰδεώδους Ἑλλάδος) »	50.—
Μέγας Ὠκεανὸς »	1.—
Βασ. Ε. Φραγκούλης, Λευκάς »	2.—
Ἰακ. Ν. Καφετζῆς, Ἀθῆναι »	25.—
Λουλ. Ν. Χρηδουλέλη, Ναύπλ. »	3.—

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἐκφράζω τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας. Εἶνε ἄξιοι καὶ γενικῆς εὐγνωμοσύνης, διότι συντελοῦν εἰς τὴν διατήρησιν ἑνὸς περιοδικοῦ τόσον χρησίμου εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ἑπομένως ἑνὸς ἐθνικοῦ ἔργου, ὡς ἄριστα πάντων χαρακτηρίζεται ἡ «Διάπλασις». Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 58 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 17ην Ἀπριλίου 1918

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, ἀγαπημένα μου παιδιά! Μὲ ὑγεία καὶ χαρὰ τὸ Ἅγιον Πάσχα.—Τὰ λοιπὰ σᾶς, τὰ λέγει ὁ κ. Φαίδων στὴ σημερινή του Ἐπιστολή.

Τὸ σημερινὸν φυλλάδιον εἶνε, καθὼς βλέπετε, λιγό. Διότι χαρτὶ εἰς τὸ σχῆμα τῆς «Διαπλάσεως» δὲν ὑπάρχει πλέον καὶ ἀναγκάσθηκα νὰ πάρω ἄλλο, ὀλίγον στενώτερον. Ἀλλὰ διὰ ἀ μὴν ἀλλάξῃ τὸ σχῆμα ὁλωσδιάου, ὁπότε θἄ ἦτο ἀδύνατον νὰ γίνῃ τόμος, τὸ χαρτὶ αὐτὸ δὲν τὸ ἐτσάκισα ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον, ἀλλ' ἔκαμα τὸ πρῶτον φύλλον, ὅπως ἦτο, καὶ μόνον τὸ δεύτερον στενώτερον. Ἔτσι, ὁπωσδήποτε, οἰκονομεῖται τὸ πρᾶγμα, ἕως νὰ ἔλθῃ τὸ περιμενόμενον χαρτί.

Ἀπὸ τὰ γράμματα αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος, βλέπω ὅτι εἰς τοὺς φίλους μου ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἐκεῖνο ποῦ εἶπα τὴν ἄλλην φορά, ὅτι αὐτὴ ἡ περιωρισμένη ἔκδοσις, μὲ τὰς τόσας ἐλλείψεις, εἶνε τοόπον τινὰ μία «ἔκδοσις Μὴ-με-λησμόνει». Βγαίνω δηλαδὴ ἴσα-ἴσα διὰ νὰ μὴ μὲ λησμονοῦν τἀγαπητά μου παιδιά. Ἂς μείνῃ λοιπὸν ἡ φράσις, ἀφοῦ σᾶς ἄρεσε. Καὶ θὰ τὴν γράφω εἰς τὴν ἐπικεφαλίδα τῶν μισῶν αὐτῶν φυλλαδίων: «Ἔκδοσις Μή-με-λησμόνει»!

Κάθε λυπηρὸν ἔχει καὶ τὰ κωμικά

του. Φαντασθῆτε νὰ τραβῶ τέτοια στενοχώρια, ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν τοῦ χαρτιοῦ, καὶ μερικοὶ νὰ μοῦ γράφουν ὅτι...χαρτὶ ὑπάρχει. Σὰ νὰ λέμε, θηλάδη, τὸ κάνω ἐπίτηδες! Τοὺς ἀπαντῶ λοιπόν, ὅτι ἐγὼ χαρτὶ δὲν βρίσκω πουθενά. Ὅποιος ἔχῃ, ἂς μοῦ φέρῃ νὰ τὸ ἀγοράσω, ὄχι 90 δραχμὰς τὴν δεσμίδα, ἀλλὰ 100.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα οἱ ἑξῆς: *Μακεδὼν Πρόσκοπος, Πειρματάρα, Λευκὴ Περιστερά, Ἐρημικὸ Νησάκι, Κόκκινο Γαρύφαλλο, Μελαγχολικὴ Κιθάρα, Τιμημένη Γαλανόλευκη, Τρελλοαρσακτᾶς, Σφρῖγος τῆς Ἐλευθερίας, Εὐελπὶς Νέος, Ἀγριωπὸ Διαβολάκι, Ἡρωϊκὸ Θρακόπουλο, Χρυσῆ Ἀκτίς, Πλοίαρχος Γράν, Τρελλὴ Ἀτσιγγάνα, Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου, Ἐπτάλοφος, Ἑλληνικὸς Οὐρανός, Χρυσῆ Καρδιά, Περιπαθὴς Μελῳδία καὶ Ἀφρισμένο Κύμα.*— Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1918. Ὅσα συναδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Διαπλασιακὴ Τέρψις. ἀ. (ΚΣ). *Ἀτρόμητος Ἑλληνίς;* κ. (ΑΚ). *Μέγας Ὠκεανός,* ἀ. *Υἱὸς τῶν Ἀγράφων,* ἀ. (ΑΒ). *Ναυτοπούλα τῶν Σπετσῶν,* κ. (ΚΑ). *Ἀτρόμητος Ἑλληνόπαις,* ἀ. (ΓΑ). *Δημοκρατία,* κ. (ΜΜ), *Κνώσσός,* κ. (ΚΜ). *Ζιζάνιον Αἰγίου* κ. (ΦΕ). *Γαλανὸς Πιερρότος,* ἀ. (ΑΣ). *Θαλασσοδαρμένη Βαρκούλα,* κ. (ΜΚ). *Ρίρικα,* κ. (;;;)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμ.: Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων, κ. *Γιὰ τὴν Πατρίδα,* ἀ. *Μελαγχολία,* κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50· διὰ τὰς περισσοτέρας 10 λεπτὰ ἡ λέξις.]

Μ. Μ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Σφραγὶς τῆς Ἐλευθερίας* μὲ *Τρελλοαρσακ., Παγκόσμ. Ὄνειρ., Ξημέρωμα τ. Λευτ.* —ἡ *Παγωμένη Φωτιὰ* μὲ *Μ. Ἀθηναῖον, Πλοίαρ. Νέμον, Ἰνδικ. Ἀστέρα.*—ἡ *Ἑλληνικὴ Ἀκμὴ* μὲ *Ἰδ. Ἑλλάδα, Ἑλλ. Δεβεντιάν, Τρελλοαρσ.*—ὁ *Εὐελπὶς Νέος* μὲ *Μὴ με Λησμ., Τραγ. τ. Λευτ., Ἰδ. Ἑλλάδα, Πεταλούδ., Τρελ. Ἀτσιγγ., Κινεζάκι, Ἀεροπ.*—ὁ *Νεαρὸς Ντέτεκτιβ* μὲ *Νεαρ. Ἱππότ., Ἡρωΐδα. Ἑλληνοπ., Διάβ. Ξυδάτ.*—ὁ *Ἄθως* μὲ *Ἀνοικτόκαρδ., Λευ. Κρυάκι, Γλυκὺ Παρελθ.*—ὁ *Ναυτόπαις* μὲ *Κόρ. τ. Κυμ., Ναυτόπ. τ. Δόξ., Γεν. Ναυτόπ., Ἀθάν. Ναυτάκι, Τρελλὴν Ναυτοπούλ., Ἑλλ. Ναύτ.*—ἡ *Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων* μὲ *Πανελλ. Μεγαλ., Ἑλλην. Ἰδεῶδ., Παγκ. Ὄνειρο, Χρυσόφτ. Ἐλπ., «Ε», Ζακυνθ. Ναυτόπ., Πτωχ. Φιλομ.,* μὲ ὅλα τὰ πατριωτ. ψευδών. καὶ μὲ ὁποιον θέλῃ.—ἡ *Τρελλὴ Ἀτσιγγάνα* μὲ *Μ. Βιθυνόν. Νικηφ. Ξίφος, Τιάρκ., Ζινέτ.*—ἡ *Ἐπτάλοφος* μὲ *Τρελλ. Ἀτσιγγ., Ἀγρίαν Τσιγγ., Τρελλοαρσ., Γενν. Πρόσκοπ., Μελαγχολ. Κιθάρ., Τσαχπίναν, Χρυσοφτ. Ἐλπ., Πτωχ. Φιλομ.*—ὁ *Αἰτωλὸς* μὲ *Τρελλ. Ἀτσιγγ., Τολμηρὸ Ναυτόπ., Ναυτάκι, Πεταλούδ., Μαραμ. Ἰσθλι.*—ἡ *Ἐαρινὴ Μυρσίνη* μὲ *Πτερ. Νίκην, Κόρ. τ. Γιαλοῦ, Σεπφόρ. Ἀλόην, Μὴ με Λησμ., Τρελλοαρσακ.*—ἡ *Ἀντίο Νεόης* μὲ *Ἑλλ. Ἰδεῶδ., Ἀναπλώτ. Ἀεράκι, Τρελλὴ Νεότ., Παλαμήδην, Τριαεύγ.*—τὸ *Διαβολάκι* τῆς *Γειτονιᾶς* μὲ ὅλα τὰ *Ἀγριωπάκια.*—τὸ *Τρελλοκούδουνο* μὲ *Ἄνθ. τ. Λειμ., Πανελλ. Κλέος., Κῦμα τ. Αἰγιαλ., Πτωχ. Φιλομ., Ναυτόπουλο, Ἀεροπόρ.*—τὸ *Ἀφρισμένο Κῦμα* μὲ *Ξεπεσμ. Λόρδ., Τρελλοκούδ., Σκαμδαλάκι.*—ὁ *Ἔξυπνος Βλάκας* μὲ *Παιδὶ τ. Μέλλ.* *Ἥρ. τ. Σουλίου, Τραγ. τ. Λευτ.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Γιὰ τὴν Πατρίδα* (νοῦ, ἡ ἰδέα σου μάρεσε πολύ!) *Μέγαν Ὠκεανόν* (καλῶς νὰ ἔλθῃς;) *Συρτοπουλάν* (χ' ἐγὼ λυποῦμαι πολύ· ἀλλ' ὅταν δὲν ἔχω τόπον;) *Διον. Γ. Μπ.* (εὐχαριστῶ πάρα πολύ!) *Ἀπόγονον* τοῦ *Ὀδυσσέως* [ποῦ τώρα τόπος διὰ τέτοια!] *Ἑλληνικὴν Ἀκμὴν* [νὰ τὸ ἀποδώσῃς εἰς τὴν ἔλλειψιν χώρου!] *Καβίριαν* (ἂν δὲν ἐδημοσιεύθη, θὰ πῇ ὅτι δὲν ἔλαβα·) *Υἱὸν τῶν Ἀγράφων* (ἔστειλα.) *Διάστοντα Ἀστέρα,* καὶ *Τόσκαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *16ην Ἀπριλίου,* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 18ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Μαρτίου-Μαΐου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 25ης Ἰουλίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθῆ.]

192. *Μεταγραμματισμὸς*

Ἑνὸς ὡραίου δένδρου
Τὸ πρῶτο γράμμ' ἀλλάζω
Καὶ ἄλλο ὁμοιό του
Στὴ θέσι του ἔτσι βάζω.

193. *Ἐπιγραφή*

Α Δ Ο Ο Σ
Γ Τ Υ Ν Σ
Α Ε Σ Ε Α
Π Τ Γ Γ Υ Σ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀτρομήτου Ἀμαζόνος

194. *Διπλῆ Ἀκροστιχίς*

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἤπειρον, τὰ δὲ δεύτερα βασιλέα τῆς Ρώμης:

1, Θεὸς ἀρχαῖος. 2, Προφήτης τῶν Ὀθωμανῶν· 3, Κτητικὴ ἀντωνυμία· 4, Ποταμός· 5, Ἀρχαία πόλις· 6, Βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν· 7, Υἱὸς τοῦ Ἰσσάκ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καλασμοῦ Κόσμου

195. *Μικτὸν*

λχνς - οι - πσ - ου - * - Νμ, - ου

Ἐστάλη ὑπὸ Ἐκτ. Χ. Μελετοπούλου

196. *Γρῖφος*

Α
Α ἰκ Α
Ἤλθ' - ἰκ ἰκ
Ὄνει
Α - Δῶν Α
ἰκ ἰκ
Α ἰκ Α
Α

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος Βελισσαρίου

24 ΤΟΜΟΙ *τῆς Β' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» (1894-1917).*

Ἕκαστος τόμος: ἄδετος *δρ. 10* καὶ χρυσόδετος *δρ. 15.—Ταχυδρομικῶς δέ:* Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, ἄδετος *δραχ. 10,50,* χρυσόδ. *16.50.* Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, ἄδετ. *11,50,* χρυσόδ. *16.50.*

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μέχρι 10 τὸ πολὺ λέξεων μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40. Ὁ χωρισμὸς στίχος δρ. 1.]

[ΙΗ'—153]

Ἀνταλλάσσω Μ.Μ. μὲ ἄπαντας τοὺς ἐξ Ἀγρίνιου ψευδωνυμούχους. (*Ἀγρίνιον*) *Ἐαρινὴ Μυρσίνη*

[ΙΗ'—154]

Προτείνω ἀνταλλ. Μ.Μ. στὴν *Κατοικὴν Χιωτοπ.* καὶ *Ἀφελῆ Χιωτοπ.* μὲ τὰ ὀνόματά μας. Εἶμαι Χία. *Περιπαθὴς Μελῳδία*

[ΙΗ'—155]

Ναυτάκι τῆς Λήμνου, ἂν μπορῇς, ἀνακάλυψέ με.

Ἀτρόμητος Ἑλληνόπαις

[ΙΗ'—156]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΛΠΙΣ,,

Ὁ κραταιὸς σύλλ. «Ἐλπίς», ἀνηκαινισθεὶς καὶ διαιρεθεὶς εἰς 2 τμήματα, κατέρχεται ἐν τῇ «Διαπλάσει» μὲ νέον σφρῖγος καὶ μὲ περισσοτέραν δύναμιν, σκοπῶν τὴν διάδοσιν, τῆς «Διαπλάσεως», τὴν κατὰ τὸ Δημοψήφισμα ψήφισιν τῶν ὡραιοτέρων ψευδωνύμων καὶ τὴν ἕνωσιν ὑπὸ τὸ σκῆπτρον αὐτοῦ τῶν ἐπιθυμούντων συλλόγων. Συνδρ. μηνιαία λεπ. 30. Διεύθυνσις: Κ. Β. Ἀντωνόπουλον, ὁδ. Κανακάρη 14, Πάτρας.

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι

[ΙΗ'—157]

Ἀσπρολούλουδο, τὰ θερμά μου συγχαρητήρια γιὰ τὸ ὡμορφο διηγηματάκι σου. *Ρίρικα*

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἐλήφθησαν ἀπὸ 11 ἕως 17 Ἀπριλίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀπριλιάτικο Τριαντάφυλλο, Μέλισσα, Α. Μ. Νόβακ, Τρίκορφος.
ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Δ. Παπακωνσταντίνου, Ι. Σιακαβέλας.
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Γ. Γεροντόπουλος.
ΑΝΔΡΟΥ: Μ. Ἀσημάκου.
ΑΡΓΟΥΣ: Δ. Μαρίνος, Α. Νόρδας.
ΒΟΛΟΥ: Ε. Βλουχάκης, Αὐ. Κ. Δεοντταρίδης, Ἰω. Δ. Καρανίτης, Β. Α. Σκοτεινιώτης, Ε. Ν. Βάτσιος.
ΘΕΣΝΙΚΗΣ: Π. Μ. Παπαστεργίου, Κ. Γ. Σταύρου, Γ. Α. Τσουλίδης.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Β. Σακκᾶς, Ποιμενικὴ Φλογέρα, Κ. Π. Σκόδρας.
ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ: Π. Μιχόπουλος.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Β. Αρ. Παπαδόπουλος.
ΚΑΡΑΙΤΣΗΣ: Αλ. Βασιαρδάνης, Κάμια Νακοπούλου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Α. Τρύφας.
ΚΟΥΤΣΟΠΟΔΙΟΥ: Π. Κολιάτσος.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Πλοίαρχος Γράν, Α Δημητριάδου, Ν. Π. Κατσούλης.
ΛΕΥΚΑΔΟΣ: Π. Τζεβελέκης, Χρ. Μαλφας, Ε. Σ. Κόγκας, Β. Φραγκούλης, Γ. Μπουκαούρης.
ΝΕΜΕΑΣ: Κ. Τσέλος, Ν. Πιέρρος, Δ. Μητράκος.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Κ. Γ. Ματσόπουλος, Κική Γ. Πισσία, Ι. Π. Ἀντύπας, Κ. Παναγιωτίδης, Α. Π. Δημηδέλης, Ἠλ. Καμπίτσης.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Κ. Α. Ζαννόπουλος.
ΣΥΡΟΥ: Ε. Σ, Ἀλεφούζου, Ἰω. Ε. Ταραντίνου, Κ. Ε. Κούτση, Α. Δ. Ρεζόπουλος, Φ. Α. Λίτς, Χρυσ. Π. Κουλούρη.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ε. Λαμπίρης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γ. Ν. Παπαιωάννου.
ΧΙΟΥ: Α. Σ. Μελέκος, Α. Σαλιάρης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα τὰ ὀνόματα καὶ ὅλων τῶν ἀποστειλάντων δεκάλεπτον μόνον μὲ τὴν λύσιν των, καθὼς καὶ τῶν δημοσιευθέντων εἰς τὸ 20ὸν φύλλον. Ἐκληρώθησαν δὲ οἱ ἑξῆς ἑπτά: Ἀναστάσιος Ἀλ. Καπαλῆς, ἐν Ἀθήναις, Ἰωάννης Χ. Σιακαβέλας ἐν Ἀγρινίῳ, Δ. Γ. Καραμπᾶτος ἐν Γυθείῳ, Γεώργιος Μαυραγάνης ἐν Κορίνθῳ, Παναγ. Δ. Δοράνδος ἐν Πειραιεῖ, Ἑλένη Σ. Ἀλεφούζου ἐν Ἑρμῇ καὶ Σταματίνα Γ. Γλίπτου ἐν Χίῳ, οἱ ὁποῖοι ἀνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3. Ἀθῆναι. —Τηλ. 11-99